

>> Tæppe 10 <<

Panel nr.	Syet til minde om	Født	Død
073	Ole Glæsel	1944	1994
074	Fakkeltog 1998		
075	Lene Peitersen	1963	1995
076	Richard Rector San Francisco 1985		
077	Paolo	1956	1999
	Thor	1951	1993
078	Fællespanel Copenhagen Town Hall 1996		
079	Peter Kristoffersen	1960	1991
080	Bent Simmelsgaard Nielsen	1957	1991

073	074	075
076	077	078
079	080	

OLE GLÆSNER - "BUKSE OLE"

Et fantastisk og kunstnerisk menneske.

Jeg kendte Ole tilbage fra den tid hvor der ikke var noget der hed AIDS.

Ole arbejdede da hos "Skjortegalleriet". Havde så vidt jeg husker tidligere arbejdet hos Buske Snedkeren - og deraf navnet "Buske Ole".

Han var for en bondknold som jeg ihvertfald en stor øjenåbner om Verdens mangfoldighed.

Det billede der er på dette navnetæppe er fra den periode hvor Ole syede for Skjortegalleriet. Her er han sammen med hans lille hund Rita, som desværre forsvandt.

Glæsner var mange år ansat på Betty Nansen Teatret. Han nåede også at blive min nabo i Toldbodgade og det gjorde opgangen meget mere festlig.

Når jeg syntes hverdagen bliver trist og snæversynet i opgangen hvor jeg stadig bor - ja, da er længslen efter Ole størst!

Kirsten

Lene Pejtersen. 1963-1995

Vi kendte Lene gennem "Kvindeliv og hiv", hvor vi var sammen i en netværksgruppe for hivsmittede kvinder.

Vi husker Lene som en meget livsglad og positiv pige. Lige fra hun fik beskeden om at hun var hivsmittet, handlede hun aktivt såvel for sin egen som for andres skyld. Hun var for eksempel den første kvinde i "Kvindeliv og hiv". Det var på hendes initiativ og på grund af hendes vilje til at ville møde andre smittede kvinder, at den første gruppe i "Kvindeliv og hiv" blev oprettet. Siden var hun med til at oprette foreningen "Kvindeliv og hiv" og var i en periode ansat her.

Lene brugte både sine personlige erfaringer samt sine erfaringer som sygeplejerske, til at turde stå frem og fortælle om sygdommen. Hun var modig og åben! Blandt andet lod hun sig interviewe til en bog samt til diverse blade, og hun deltog i to fjernsynsudsendelser om hiv.

Lene var med i "Gå-ud-gruppen", hvor hun tog ud til blandt andet skoler og fortalte sin historie. Derudover var Lene aktivt medlem af Hvidovre Hospitals brugergruppe.

Lene havde megen omsorg i sig, hun havde en skøn humor og en ufattelig viljestyrke. Hun var en pige, der kunne sige fra, hun var aldrig bange for at sige sin mening, og stå ved den! Trods mange svære sygdomsperioder kæmpede hun for sit liv, ikke mindst for sin elskede datter Mia's skyld.

Lene har betydet utrolig meget for os alle hver især og for vores gruppe som helhed. Vi savner hende og vil aldrig glemme hende.

Lisbeth, Lotte, Anette og Tina.

Obituary

Richard Rector

Early in the morning of 23 August, 1996, the AIDS world lost a pioneer.

Richard Rector experienced the very beginnings of the epidemic in San Francisco, when in 1982 he found himself in a physician's waiting room with strange symptoms and three other gay men.

Within a year all the others had died.

Not afraid to reveal his status at a moment when hospitals left food trays outside AIDS patient's doors and when police wore gloves during demonstrations, both of which he experienced, Richard was an early AIDS militant. He helped found an activist organization, and served as president and treasurer of "People with AIDS San Francisco".

A naturally charismatic figure, he became an extremely potent public speaker about AIDS issues, eventually training as a social worker and becoming a full-time health educator in California. He counseled on early San Francisco hot lines and gave countless presentations: he was one of the first to talk about living with AIDS rather than dying of it. A BBC television film made about Richard Rector in 1987, "The Visit", was so powerful in the message and impact that even seven or eight years later people would ask him "Haven't I seen you in a film somewhere?" It irritated him when people said they considered him a hero simply for remaining alive.

His life path brought him to Europe, where he first settled in Oslo, then Berlin, and eventually in Copenhagen. He continued his HIV/AIDS work, influencing the policies formulated by the early WHO Global Program on AIDS as the first person with AIDS to serve on the Global Commission on AIDS. He acted as an advisor in more than 50 countries, both developing and developed, and worked as a consultant for the WHO, the Norwegian Crescent Societies (the League), community based organizations and national governments.

He touched literally thousands of people throughout the world as he talked with them, and changed the thinking, and even the lives, of very many. This was because he truly cared, with the impatience and intensity of one whose time was to be brief. He cared about the rights of people who are HIV positive. A gay man, he cared deeply about migrants, especially as they are affected by HIV and AIDS. He truly cared about human rights and larger social justice.

He worked hard during the last months of his life editing a book. Shortly after his 40th birthday, Richard died as he lived, with determination and integrity.

M. Haour.Knipe
UEPP/UMSP,
Lausanne, Switzerland

THE VISIT

THE VISIT:

LIVING WITH AIDS: BBC-1 : Friday, 20th November : 10.20 pm
80 Minute Special

'Living With AIDS' looks at just how the people of San Francisco are coping with the worst epidemic in their history and it views the problem through the lives of two young men, one of whom is dying of AIDS, who are determined that the lessons they have learned shall be of use to the rest of us, determined that prejudice and ignorance shall not get in the way of understanding and compassion. The film is both moving and inspirational; tragic and thought provoking. Richard is a Health Educator by profession and his perception of the resources needed and the compassion that will be called for, to cope with this epidemic, has already proved invaluable and effective as high as the White House and, nowadays, at international seminars and conferences around the world. His time is running out. He is determined that the rest of us shall be helped to learn how to cope with what is to come. The interviews with the young men are among the most memorable ever witnessed by Desmond Wilcox and the whole documentary is a picture of the next phase in the AIDS epidemic, a forecast of what is ahead for the rest of us.

Director: Alex McCall
Producer: Desmond Wilcox



Thor og Paolo mødte hinanden den 6/8 1981 på stranden uden for Rom.
Et romantisk møde, der endte med at Paolo flyttede til New York i november samme år.

Thor, som han kaldte sig i USA (Thorkild, var han døbt), var flyttet til New York i 1975. Et ophold i byen, der skulle vare 3 måneder, blev til 17 år.

Paolo havde, da han mødte Thor, planer om at flytte til London, men Thor "spændte ben for ham", og det blev til New York i stedet.

Et dejligt, homogent par var de. De kom ofte til Danmark på besøg hos familie og venner, ligeledes tog de til Italien til Paolos familie og venner. Alle var altid velkomne i New York hos dem, og vi var flere, der gerne og ofte tog turen derover!

Efter Thors død, vendte Paolo trofast tilbage til Danmark på besøg her, hvor han var højt skattet!

To pragtfulde mennesker, - som alle vi, der kendte og holdt så meget af, og gerne ville være blevet gamle sammen med, - døde i alt for ung en alder!

Vi savner dem, og mindes dem med stor glæde, - to varme, givende mennesker!

Marianne.

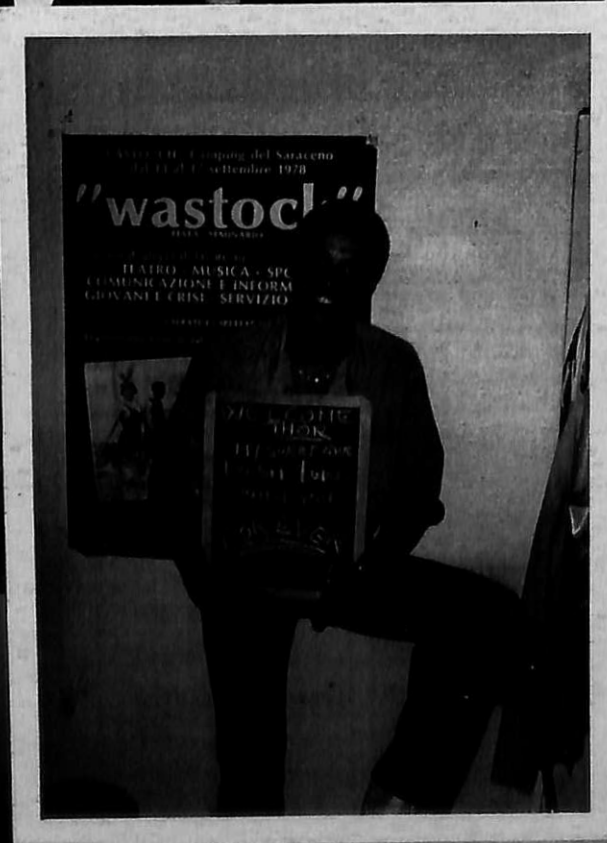
Historien om Paoloe og Thor.

Thorkild var via en Suzanne Brøgger bog blevet lidt kendt som bageren fra Christiania som boede i Harlem, New York. Den Thorkild jeg kendte var en der boede i Todesgade med Jan og Marianne og som siden flyttede til New York, hvor han forelskede sig i en dejlig italiener Paoloe som startede flere restauranter der. Det var fantastisk at besøge dem i New York!

Thor døde. Paoloe måtte finde sig i en tilværelse alene. Jeg husker kort tid før han døde var han en smuttur i København og vi så Lars von Tries "Breaking the Waves" sammen - begge var vi dybt berørte. Kort tid senere fik jeg den triste besked at Paoloe nu også var død på et hotelværelse i Istanbul.

Igen blev Verden meget fattigere.

Kirsten



Søfartsbog

for

JAKOBSEN

(Efternavn; med BLOKBOGSTAVER).

Jens Juhl.

(Fornavn).

Fødselsdato: 18. Marts 1974

Fødested*): København
Nørrebro

HOBRO MØNSTRINGSKONTOR



18 JUN 1974

MØNSTRINGSKONTOR

(Boghaverens egenhændige underskrift):

Signalement**):

Håret: blond Øjnene: blå

Legemsbygning: mager

Særlige kendetegn:

Tatooveringer:

*) Angives for København og købstædernes vedkommende ved by og sogn, for landkommunernes vedkommende ved sogn og amt, evt. tilfælde by.

***) Taget af den ordstedsmyndighed.

PETER KRISTOFFERSEN

1960 - 1991

Efter Peter døde var vi en lille gruppe af venner som syede et tæppe til minde om vores gode ven og kæreste.

Vi var otte voksne og flere børn som i nogle weekender mødtes i AkthIVhuset i Århus, hvor vi indimellem megen kaffe, god mad og hyggeligt og rart samvær syede dette tæppe i mindet om en dejlig og spændende ung mand som vi mistede på et alt for tidligt tidspunkt.

Da Peter var døende og forberedt på, og afklaret omkring, at dette liv ville slutte, var han overbevist om at han skulle "flytte ind" i sine forældres lysthus. Det lå for enden af den kæmpestore græsplæne bag stuehuset til hans barndomshjem i Nordjylland. Lysthuset er bygget i rødt træ og har hvide vinduer med sprosser. Der havde han som barn ofte leget og senere som ung, holdt fest med familie og venner.

Når han var død ville han "flytte derind", alene med alle de bøger i hele verden han havde lyst til og bare være der i en lykkelig, rolig fordybelse.

Der ville være vinduer til tre sider. Tre udsigter til skov, mark og strand. Det første vindue fra venstre forestiller en skov med en blomstereng i forgrunden. Den midterste skulle være udsigten til grønne marker og dansk landskab som Peter var en stor nyder af. Det sidste, stranden på Anholt med fyret, som han havde besøgt flere gange.

Det var ikke tilfældigt at Peter netop valgte et liv hinsides fyldt med bøger. Heller ikke at vi, som syede tæppet, valgte at placere nogle bøger mellem vinduerne i mindetæppet. Peter var uddannet bibliotekar og havde under uddannelsen rejst i Kina og Tibet for bl.a. at studere kinesiske folkebiblioteker. Det var i Tibet at han fandt et bedeflag, som han tog med hjem til Danmark. Dette hænger på tørreshøren sammen med en skjorte, lavet af dele af den skjorte, som han havde på til vores registrering, der fandt sted to år før han døde. Kort tid efter vi var blevet registreret og Peter søgte om pension, købte han en kolonihave, som vi senere døbte Madam Blå. Derude nåede vi, sammen og med gode venner, at få to dejlige år, som netop indbød til mange kopper kaffe og mange flødekager, som også var en af Peters store "interesser".

Bent Nielsen

Bents mindetæppe skal forestille en solnedgang ved Vesterhavet, - hjertesmerter, - og trøstende ord fra sangen om godhedens dråbe der drypper ned i hjertesmerten.

Inden Bent blev helt blind, kørte han og jeg til Søndervig for at nyde det smukke syn, som en solnedgang ved havet er.

Det var en bevægende, smuk og intens oplevelse. Vi vidste begge, at det var sidste gang, han kunne se en solnedgang.

I de vestjyske klitter er der sat et 2-delt hjerte. I den ene halvdel er der et æble, som symboliserer seksualiteten, og i den anden halvdel er diakonkorset, som han holdt meget af.

Bent oplevede det som en hjertesmerter, at han ikke kunne forene *sin* religion og seksualitet. Desværre mødte han heller ikke megen hjælp eller forståelse fra mig og den øvrige familie.

Vi har lært, at kærlighed og godhed bør man altid give, også selvom man står over for noget fremmed, man ikke kan fatte. Derfor er der sat en dråbe over det splittede hjerte; en dråbe til at dryppe lindrende ned i smerten.

Den sidste svære tid lyttede Bent meget til Anne Linnets bånd, *Min Sang*.

De to broderede vers er fra dette bånd, fra sangen *En dråbe af godhed*, som er skrevet af Johannes Møllehave.

Min familie har fået *Esther Pedersen* til at sy tæppet for os, og vi er meget taknemmelige for, at hun har udført vores idé så kunstnerisk og smukt.

- Tak Esther !

Bents mor har broderet navn og dato på tæppet.

Metha Simmelsgaard (søster)